

Sygn. akt II Ka 60/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jerzy Kozaczuk
Protokolant:	st. sekr. sąd. Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Tomasza Pniewskiego

po rozpoznaniu w dniach 3 marca i 27 października 2016 r.

sprawy **M. W.**

oskarżonego art. 157 §1 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 10 listopada 2015 r. sygn. akt II K 442/14

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od M. W. na rzecz Skarbu Państwa 720 złotych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 60/16

UZASADNIENIE

M. W. został oskarżony o to, że w dniu 14 kwietnia 2013 r. około godziny 17.00 w S. przy ulicy (...) w okolicach budynku nr (...), przy barze piwnym zwanym (...) uderzył P. P. (1) około trzy razy w twarz pięścią ubraną w rękawicę usztywnioną, w wyniku czego doznał on obrażeń w postaci złamania jarzmowo- szczękowo – oczodołowego po stronie lewej, krwiaka okularowego powiek oka lewego, wylewu podspójwkowego oka lewego od skroni, które to obrażenia należą do kategorii średnich i powodują naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej siedmiu dni, a okres leczenia i rehabilitacji nie przekroczy sześciu miesięcy,

tj. o czyn z art. 157 § 1 kk,

Wyrokiem z dnia 10 listopada 2015r. Sąd Rejonowy w Siedlcach

I. oskarżonego **M. W.** uznał za winnego popełnienia tego, że w dniu 14 kwietnia 2013 r. około godziny 17.00 w S., w okolicach budynku położonego przy ul. (...) przy barze piwnym (...) działając w zamiarze bezpośrednim spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu wielokrotnie uderzył P. P. (1) pięścią ubraną w rękawicę w twarz wskutek czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci: krwiaka podskórnego i obrzęku tkanek miękkich lewostronnego w zakresie obu powiek oka lewego i przy przedniej powierzchni trzonu szczęki po stronie lewej, odmy podskórnej w

sąsiedztwie szczelin złamania, odmy wewnątrz oczodołowej i odmy powieki dolnej, złamania ściany bocznej i dna oczodołu, złamania ściany przedniej i tylnej zatoki szczękowej lewej z wgłębieniem fragmentów kostnych na 9 mm do światła zatoki szczękowej, przemieszczenia mięśnia prostego dolnego po stronie lewej w ślad za odłamem kostnym na 4 mm do światła zatoki szczękowej, wieloodłamowego złamania kości jarzmowej z przemieszczeniem odłamów, złamania wyrostka jarzmowego bez przemieszczenia odłamów po stronie lewej, częściowego trwałego uszkodzenia nerwu trójdzielnego (nerwu podoczodołowego) lewego, a w następstwie doznanych obrażeń głowy doszło do trwałego, istotnego zeszpecenia twarzy pokrzywdzonego, tj. popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 156 § 1 pkt 2 kk i za ten czyn na podstawie art. 156 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk skazał go na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 lata;

III. na podstawie art. 71 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych określając na podstawie art. 33 § 3 kk wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych;

IV. na podstawie art. 46 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego P. P. (1) kwotę 5.000 złotych tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

V. zasądził od oskarżonego M. W. na rzecz oskarżyciela posiłkowego P. P. (1) kwotę 1.428 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

VI. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.058,28 zł tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 700 zł tytułem opłaty.

Apelację od tego wyroku wnieśli prokurator i obrońca oskarżonego.

Obrońca wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania – art. 4, art. 5 § 2, art. 7, art. 410 i art. 424 § 1 pkt 1 kpk przez brak wszechstronnego rozważenia wszystkich zebranych w sprawie dowodów, dokonanie dowolnej ich oceny i rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego nie usuniętych wątpliwości, co do tego, czy M. W. dopuścił się pobicia oskarżyciela – P. P. (1), co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych i przypisania oskarżonemu czynu z art. 156 § 1 pkt 2 kk, podczas gdy w rzeczywistości M. W. nie przyznał się do winy i brak jest obiektywnych dowodów na to, iż dopuścił się przestępstwa na szkodę P. P. (1), w szczególności nie można za takie uznać niewiarygodnych zeznań pokrzywdzonego i świadka P. P. (2).

Podnosząc te zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego M. W. od popełnienia zarzucanego mu czynu ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Prokurator również podniósł zarzut obrazę przepisów postępowania, a to art. 5 kpk i art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk, która miała wpływ na treść orzeczenia polegającą na dowolnej ocenie przez Sąd Rejonowy materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków P. P. (1), P. P. (2) i W. O., co w konsekwencji doprowadziło do błędnego ustalenia, że oskarżony M. W. zaatakował na zewnątrz baru (...) pokrzywdzonego P. P. (1) uderzając go w twarz ręką zaciśniętą w pięść i ubraną w rękawice w sytuacji, gdy prawidłowa ocena powyżej wskazanych dowodów nie pozwala na poczynienie ustaleń faktycznych, że oskarżony M. W. wyszedł przed bar (...) za pokrzywdzonym, a następnie w ogródku piwnym przed barem zaatakował P. P. (1) uderzając go pięścią w twarz.

Podnosząc powyższy zarzut prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. W..

Na rozprawie odwoławczej obrońca oskarżonego i prokurator poparli swoje apelacje i wnioski w nich zawarte. Oskarżony przyłączył się do stanowiska swojego obrońcy.

Pełnomocnik oskarżyciela subsydiarnego wniósł natomiast o nieuwzględnienie obu apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy w Siedlcach zważył, co następuje.

Z uwagi na to, iż oba środki odwoławcze podniosły zarzuty obrazy przepisów prawa procesowego, polegający na nienależytej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, sąd odwoławczy odniesie się do nich łącznie.

Na wstępie stwierdzić należy, iż zdaniem sądu okręgowego, sąd I instancji trafnie ustalił w sprawie stan faktyczny oraz dokonał jego prawidłowej oceny pod względem prawnym. Również dokonana przez sąd rejonowy ocena dowodów nie zawiera błędów zarówno logicznych jak i prawnych.

Przypomnieć w tym miejscu wypada, że zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, „Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. m.in. wtedy, gdy:

- 1/ jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy;
- 2/ stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego;
- 3/ jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.” (por. OSN KW 1991, z. 7-9, poz. 41).

Zdaniem Sądu Okręgowego w Siedlcach dokonana przez sąd meriti ocena dowodów została przeprowadzona zgodnie z cyt. orzeczeniem Sądu Najwyższego tak, że w pełni korzysta z ochrony art. 7 k.p.k.. Sąd rejonowy szczegółowo, bowiem wykazał, czym kierował się dokonując takiej a nie innej oceny dowodów oraz co zdecydowało, iż jedne dowody obdarzył wiarygodnością, a innym tego waloru odmówił. Apelacje stanowią w zasadzie polemikę z oceną dowodów dokonaną przez sąd meriti. Stwierdzić należy, iż argumenty sądu I instancji zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, są bardziej przekonujące od tych podniesionych w apelacjach.

Podnieść też należy, iż wbrew stanowisku obrońcy uzasadnienie w sprawie sporządzone zostało zgodnie z wymogami art. 424 k.p.k., co pozwalało na merytoryczną kontrolę zaskarżonego orzeczenia w postępowaniu odwoławczym. Uważna lektura uzasadnienia wyroku, zwłaszcza w kontekście nowego brzmienia art. 424§1 k.p.k., pozwala na uznanie, iż w przedmiotowej sprawie nie doszło do obrazy tego przepisu.

W przedmiotowej sprawie wyłoniły się dwie wersje zdarzenia. Jedna podawana przez pokrzywdzonego, iż to oskarżony jest sprawcą doznanych przez niego obrażeń w dniu 14 kwietnia 2013 r. w S.. I druga, podnoszona przez obronę i oskarżyciela publicznego, iż obrażeń pokrzywdzony doznał w innych okolicznościach.

Nie ulega wątpliwości, iż każda ze stron procesowych była zainteresowana korzystnym dla niej rozstrzygnięciem sądowym, co przy stosunkowo skąpym materiale dowodowym, nakazywało podchodzenie do oceny tzw. dowodów osobowych z wyjątkową ostrożnością. W przypadku pokrzywdzonego było to dodatkowo uzasadnione jeszcze i tym, iż w momencie zdarzenia znajdował się w stanie nietrzeźwości oraz był skonfliktowany z oskarżonym.

Podnieść należy, iż pokrzywdzony P. P. (1) konsekwentnie wskazywał na oskarżonego M. W. jako na tą osobę, która dokonywała jego pobicia i spowodowała obrażenia ciała. Okoliczność ta, wskazywanie sprawcy, znajduje potwierdzenie w zarówno w zeznaniach interweniujących policjantów jak również udzielających pokrzywdzonemu pomocy ratowników medycznych. Również dokumentacja medyczna wskazuje na oskarżonego jako sprawcę pobicia. W realiach sprawy niniejszej brak jest podstaw do odmowy wiarygodności tym dowodom.

Na sprawstwo oskarżonego wskazują również zeznania świadka P. P. (2). Wprawdzie świadek ten pojawił się dopiero w dalszej szczęści postępowania, jednakże nie jest to jednak okoliczność, która dyskwalifikuje te zeznania jako dowód.

Gdyby nawet hipotetycznie założyć, że świadek ten zeznawał tendencyjnie, co powinno skutkować odmową wiarygodności, to te same przesłanki muszą leżeć u podstaw odmowy wiarygodności zeznaniom W. O., która wspólnie pracuje z oskarżonym, a więc niewątpliwie była od niego zależna.

W tej sytuacji jedynym dowodem bezpośrednim wskazującym na sprawstwo oskarżonego są zeznania pokrzywdzonego. Jak już zasygnalizowano pokrzywdzony był w stanie nietrzeźwości oraz pozostawał w konflikcie z oskarżonym. Jednakże, jak to wynika z akt sprawy, to pokrzywdzony miał „swoisty dług wdzięczności” u oskarżonego, (zrezygnował przecież oskarżony z prowadzenia sprawy karnej przeciwko pokrzywdzonemu), a więc nie miał powodu do tendencyjnego go pomawiania.

Podczas rozprawy odwoławczej sąd dopuścił z urzędu dowód z opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej. Dowód ten, co wymaga szczególnego podkreślenia, nie podważył w żaden sposób, twierdzeń pokrzywdzonego co do samych okoliczności doznania obrażeń. Przemawia więc za obdarzeniem zeznań pokrzywdzonego wiarygodnością.

Również fakt, iż pokrzywdzony wspomina o używaniu przez oskarżonego rękawiczek do walk „mma”, nie podważa jego wiarygodności. Pokrzywdzony znajdował się w stanie nietrzeźwości, mógł więc pomylić rękawiczki używane przy grze w bilard z rękawiczkami do walk.

Podsumowując: pokrzywdzony był w dniu zdarzenia w barze oskarżonego, w której doszło pomiędzy stronami do kolejnego konfliktu. Oskarżony stosował wobec pokrzywdzonego przemoc, żeby zmusić go do opuszczenia baru (zeznania O. i wyjaśnienia samego oskarżonego). Brak jest również podstaw do obdarzenia pełną wiarygodnością zeznań świadka O. o posiadaniu przez oskarżonego obrażeń ciała w chwili przyścia do baru. Ponadto pokrzywdzony konsekwentnie wskazuje na oskarżonego jako sprawcę pobicia.

Przypomnieć wypada, że z ustalonej linii orzecznictwa wynika, że z faktu, iż oskarżonego obciążają tylko osoby, zainteresowane wynikiem postępowania karnego, sama przez się nie może uzasadniać dyskwalifikacji tak ich dowodów, ani a priori przesądzać o ich wiarygodności. (por. OSN KW 1978/6/68, czy też OSN KW 2006/4/41).

Jak słusznie zauważył Sąd Najwyższy „Odmienna ocena dowodów korzystna dla oskarżonego jest naturalnie prawem obrońcy. Nie wynika z niej jednak samo przez się, by ocena dokonana w sprawie przez sądy orzekające charakteryzowała się dowolnością”. (por. Lex 55214).

Reasumując należy więc stwierdzić, iż były wszelkie podstawy do obdarzenia wiarygodnością zeznań pokrzywdzonego P. P. (1), a co za tym idzie przypisania oskarżonemu sprawstwa czynu opisanego w akcie oskarżenia.

Wskazane więc w apelacjach zarzuty obrazy przepisów prawa procesowego nie miały miejsca, co nakazywało uznać apelacje obrońcy oskarżonego i prokuratora za bezzasadne.

Wymierzona oskarżonemu kara jest adekwatna do stopni winy społecznej szkodliwości, rozmiaru wyrządzonej szkody, uwzględnia jego sytuację rodzinną i materialną oraz powinna spełnić wymogi prewencji ogólnej oraz indywidualnej, tak, że nie było podstaw do zmiany wyroku w tej części.

Orzeczenie o kosztach uzasadniają przepisy art. 634 i art. 627 k.p.k..

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w wyroku.